

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8To/23/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7122010543
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Baňacký, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7122010543.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Baňackého PhD. a sudcov JUDr. Martina Michalanského a JUDr. Petry Pavlisovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 27. mája 2025, v trestnej veci proti obžalovanému A. B., pre zločin všeobecného ohrozenia podľa § 284 ods. 1 písm. a) Tr. zák. v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Mestského súdu Košice zo dňa 11.11.2024 sp. zn. 5T/17/2022 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/, ods. 3 Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Obžalovanému:

A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D.,
E. XXXX/XX

za zločin všeobecného ohrozenia podľa § 284 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 odsek 1 Trestného zákona, v ktorom rozsudok Okresného súdu Košice I zo dňa 25. júla 2022 sp. zn. 5T/17/2022 zostal nedotknutý

ukladá

Podľa § 284 ods. 1 Tr. zákona v spojení s § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j), § 39 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. e) Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

odôvodnenie:

Mestský súd Košice rozsudkom sp. zn. 5T/17/2022 zo dňa 11. novembra 2024 odsúdil obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D., E. XXXX/XX, za zločin všeobecného ohrozenia podľa § 284 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 odsek 1 Trestného zákona, v ktorom rozsudok Okresného súdu Košice I zo dňa 25. júla 2022 sp. zn. 5T/17/2022 zostal nedotknutý.

Podľa § 284 ods. 1 Tr. zákona v spojení s § 38 ods. 2, ods. 3 a § 36 písm. j) Tr. zákona ho súd odsúdil na trest odňatia slobody vo výmere štyroch rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný prostredníctvom svojej obhajkyne, ktorá v písomných dôvodoch odvolania uviedla nasledovné.

Je toho názoru, že uvedený záver súdu je chybný a je dôsledkom nevysporiadania sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie o treste.

Prvostupňový súd ustálil, že pri dôslednej aplikácii ust. § 2 ods. 1 Tr. zák. je viazaný prvším rozsudkom o vine zo dňa 25.07.2023 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8To/72/2023 zo 16 januára 2024, ktorým bol obžalovaný právoplatne uznaný vinným. Vina obžalovaného a ukladaný trest sa bude posudzovať podľa znenia Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku.

Obžalovaný má za to, že záver súdu prvej inštancie o aplikácii trestného zákona účinného v čase spáchania skutku nie je správny.

Obžalovaný sa nesporí s podporne uvedeným aplikačným výkladom ustanovenia § 2 ods. 1 Tr. zák. uvedenom v rozsudku NSSR z 29.05.2007 sp. zn. 2To/7/2007, takýto výklad je obsiahnutý aj v početnej odbornej právnickej bibliografii nar. Trestný zákon, Veľký komentár 3 aktualizované vydanie, EUROKODEX 2016 str. 3, prof. JUDr. Jozef Čentéš, PhD. a kolektív, podľa ktorého „skorší alebo nový zákon sa musí použiť ako celok, pretože nie je rozhodujúce len číre porovnanie trestných sadzieb, ale aj porovnanie trestov, ktorých uloženie by páchatelovi hrozilo (porovnaj R XX/XXXX-XXX, R 11/1991). Otázka účinkov Pôsobnosť zákona a základy trestnej zodpovednosti § 2 ustanovení skoršieho a neskoršieho zákona na posúdenie otázky trestnosti činu a výkonu trestu v prechodnom období je riešená v prechodných ustanoveniach TZ“

Obžalovaný však má zato, že predmetné ustanovenia § 2 ods. 1 Tr. zák. pojednáva o trestnosti činu: (1) Trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší a pod pojmom trestnosť činu je potrebné chápať nielen možnosť páchatel'a uznať vinným, ale i uložiť mu primeraný trest.

Citovaný právny názor v rozsudku NS SR z 29.05.2007 sp. zn. 2To/7/2007, ako aj komentár k ust. § 2 ods. 1 Tr. zák. odkazuje a vychádza z rozhodnutia senátu Najvyššieho súdu zo dňa 12.09.1990, sp. zn./ Č.j.: 1 To 9/90 obsiahnutý v Sbíрке soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu v čísle vydání (svazku) 1 ročník 1991 na strane 42. uveřejněno pod poradovým (publikačním) číslem: 11/1991 v znení „výkladu ustanovení § 16 ods. 1 veta za středníkem Tr. zák. o použití pozdějšího, pro pachatele příznivějšího zákona v případě trestného činu vraždy spáchaného před účinností zákona č. 175/1990 Sb., kterým se mění a doplňuje trestní zákon.

Podle § 16 ods. 1 Tr. zák. se trestnost činu posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchan; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Použití nového práva je však třeba posuzovat jako celek, aby konečný výsledek byl pro pachatele příznivější. Nutné je hodnotit starý a nový zákon jak z hlediska ustanovení zvláštní části, tak i se zřetelem k ustanovení obecné části trestního zákona. Při posouzení otázky, jaký zákon použít, nemůže tedy jít jen o srovnání trestních sankcí starého a nového zákona. Přitom je rozhodný výsledek srovnání trestu, které by byly při použití zákonu jako celku pachateli za konkrétních posuzovaných okolností uloženy.

Otázku aplikace ustanovení §16 ods. 1 Tr. zák. je nutno řešit i za situace, kdy výrok o vine, o níž bylo rozhodnuto podle trestního zákona účinného před 1. 7. 1990, je pravomocný a v novém rozhodnutí vo tomto datu je ukládán pouze trest, neboť podle citovaného zákonného ustanovení je treba rozumět trestnosti činu nejen možnost pachatele uznať vinným, ale i uložit mu přiměřený trest, ukládán pouze trest, neboť podle citovaného zákonného ustanovení je treba rozumět trestnosti činu nejen možnost pachatele uznať vinným, ale i uložit mu přiměřený trest. “

V prejednávanej veci v období od spáchania predmetného trestného činu do rozhodnutia súdu prvého stupňa, došlo k zmene znenia Trestného zákona /zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony/, a to v dôsledku jeho novely

zákonem č. 40/2024 Z. z. účinnéj od 06.08.2024, v § 51 ods. 1, a § 49 a umožnil súdu podmiennečne odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho štyri roky, ak páchateľovi zároveň uloží probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe. Ustanovenie § 49 ods. 3 platí rovnako. Podľa § 49 ods. 1 tento zákon neustanovuje inak, súd môže podmiennečne odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho tri roky, ak vzhľadom na osobu páchateľa, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, a na okolnosti prípadu, má dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchateľa výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný, alebo prijme záruku za nápravu páchateľa a ak vzhľadom na výchovný vplyv toho, kto záruku ponúkol, má za to, že výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný.

Benefit v podobe možnosti podmiennečného odkladu trestu odňatia slobody neprevyšujúceho štyri roky trestný zákon účinný v dobe spáchania trestného činu nepoznal.

Ustanovenie § 2 ods. 1 Trestného zákona obsahuje výnimku zo zákazu retroaktivity. Vzhľadom na objektívny časový odstup medzi spáchaním činu a rozhodovaním súdu o jeho trestnosti trestné právo hmotné v súlade s medzinárodným právom a Ústavou SR garantovanými právami a slobodami pripúšťa retroaktivitu, no iba v prípade, ak je táto v prospech páchateľa. Povolená retroaktivita v prospech páchateľa sa aplikuje rovnako ako v prípadoch posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu v prípade ak je to pre páchateľa výhodnejšie.

Ak by v čase rozhodovania bol druh trestu pre páchateľa menej priaznivý ako druh trestu, ktorý bolo možné za daný skutok uložiť v čase spáchania trestného činu, súd je povinný uložiť druh trestu podľa právnej úpravy účinnéj v čase spáchania trestného činu, ak je v čase rozhodovania taký druh trestu účinným zákonom dovolený. Ak v čase rozhodovania nadobudnú účinnosť viaceré zákony, uloženie trestu bude možné podľa zákona, ktorý je pre páchateľa priaznivejší.

Aj v tomto prípade zákonná úprava premieta do právnej reality čl. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd: „Nikoho nemožno uznať za vinného zo spáchania trestného činu na základe skutku alebo opomenutia, ktoré v čase jeho spáchania nie je považované podľa vnútroštátneho alebo medzinárodného práva za trestný čin. Takisto nesmie byť uložený trest prísnejší, než aký bolo možné uložiť v čase spáchania trestného činu.“

Vo výroku o treste napadnutého rozsudku u obžalovaného nastal v dôsledku novely Trestného zákona stav, pre ktorý zmena Trestného zákona znamená priaznivejšie postavenie obžalovaného. Uvedený názor vyplýva napríklad aj z citovaného Veľkého komentára k trestnému zákonu 3 aktualizované vydanie, EUROKODEX 2016 str. 3., prof. JUDr. Jozef Čentéš, PhD. a kolektív, kde je uvedené, že „skorší alebo nový zákon sa musí použiť ako celok, pretože nie je rozhodujúce len číre porovnanie trestných sadzieb, ale aj porovnanie trestov, ktorých uloženie by páchateľovi hrozilo - R 44/1970-III, R 11/1991).“

V danom prípade bolo preto potrebné postupovať podľa znenia Trestného zákona po prijatí jeho novely účinnéj od 06.08.2024 (aj s poukazom na vyššie procesnoprávne ustanovenia) a použiť v prospech obžalovaného benefit v podobe uloženia odkladu výkon trestu odňatia slobody .

Aj ESLP vo svojom rozsudku z 18. 2. 2020 vo veci Jidic proti Rumunsku, sťažnosť č. 45776/16, vymedzil, že vnútroštátne súdy musia komplexne posúdiť konkrétne okolnosti skutku, ktoré sú významné pre určenie jeho závažnosti, a tým prípadnej ne/aplikovateľnosti toho či onoho druhu trestu, ktorého uloženie príslušný zákon všeobecne umožňuje. Priaznivost' zákona nemožno skúmať len vo všeobecnej rovine, napríklad porovnaním trestných sankcií, ich uloženie zákonný účinný v čase spáchania a zákon nový umožňujú (porov. tiež rozsudok ESLP vo veci Scoppola proti Taliansku, zo 17. 9. 2009, sťažnosť č. 10249/03).

Trestnoprávne ustanovenia explicitne neriešia prejednávajúcu procesnú situáciu (v prípade právoplatného výroku o vine), ale nevylučujú analógiu, pri ktorej sa nová právna úprava zohľadní pri ukladaní trestu Aplikácia uvedeného teoretického postulátu predstavuje najvhodnejšie riešenie a je zjavne v prospech obžalovaného.

Uvedené východisko je sformulované aj v Rozhodnutí NS ČR č. 19/1962 Sb roz. Tr. ktorého práva veta „Proto je třeba brát do úvahy i § 3 odst. 1 Tr. zákoníku, podle něhož lze uložit vždy pouze takový druh

trestu, ktorý dovoľuje uložiť zákon účinný v dobé, kedy sa o trestnom čine rozhoduje, ktoré je výjimkou z § 2 ods. 1 Tr. zákonníku a ze zásady, že sa d'ívějšieho zákona užije ako celku, neboť má za účel prízpůsobit trest ukládaný sice za účinnosti nového trestního zákona, ale podle predpisů d'ívě účinných, novému systému trestu.“

Ústavný súd ČR v náleze Pl. ÚS 22/13 zo dňa 12.11.2013 judikoval, že „moderné princípy právneho štátu vychádzajú prísne z materiálneho (nie formálneho) poňatia právneho štátu a pripúšťajú dokonca to, že súd nie je absolútne viazaný doslovným znením nejakého zákonného ustanovenia, ale sa od neho môže a musí odchyliť v prípade, keď to vyžaduje zo závažných dôvodov účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť, či niektorý z princíпов, ktoré majú svoj základ v ústavne konformnom právnom poriadku ako významovom celku.

Každá právna úprava a výklad zákonov musí vyjadrovať rešpekt k všeobecným právnym princípom ako sú dôvera v právo, právna istota a predvídateľnosť práva. K základným znakom každého právneho štátu patrí aj záujem na spravodlivom potrestaní páchatel'ov trestných činov, vyjadrená v práve na spravodlivé súdne konanie. Formálny prístup k právu nemôže mať prednosť pred materiálnym prístupom k právu.

Za materiálny prístup k právu a výraz materiálneho poňatia právneho štátu v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, dosiahnutému stupňu humanizácie trestného práva je potom nevyhnutné pristúpiť k aplikácii retroaktivity v prospech páchatel'a, v prípade ak je to pre páchatel'a výhodnejšie.

V osobe obžalovaného sa jedná o dôchodcu s početnými ochoreniami, ktoré boli súdu prvého stupňa náležite preukázané najmä chronické progredujúce ochorenie centrálného nervového systému - Parkinsonova choroba, ktorým obžalovaný trpí.

V prípade uloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody by sa nedokázal brániť prípadnej šikane spoluväzňov a psychicky čeliť ďalším útokom na jeho život a zdravie. Výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody by nezodpovedal aktuálnemu ust. § 33a ods. 1 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 (ďalej len „Trestný zákon“), podľa ktorého páchatel'ovi nemožno uložiť kruté a neprimerané sankcie, a výkonom sankcie nesmie byť znížená ľudská dôstojnosť.

Podľa § 33a ods. 2 Trestného zákona, sankcie sa ukladajú s prihliadnutím na povahu a závažnosť trestného činu alebo činu inak trestného a na osobu páchatel'a a jeho pomery.

Od odhalenia trestnej činnosti sa obžalovaný nedopustil nezákonného protispoločenského konania, je bezúhonný a vedie riadny život. To, že vedenie riadneho života je skutočným, potvrdzuje odpis z registra trestov, mimo prejednávanej obžalovaný neprišiel do rozporu so záujmami chránenými Trestným zákonom. Na nápravu obžalovaného teda je možné pôsobiť aj iným druhom trestu, než trestom odňatia slobody nepodmienečným, nakoľko na nápravu obžalovaného výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný a vzhľadom na zdravotný stav obžalovaného by už nebol prevýchovný ale plnil len represívnu zložku.

Navrhol odvolaciemu súdu, aby podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d) písm. e) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v vo výroku o podľa §322 ods. 1 Tr. por. treste a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové rozhodnutie, per eventum podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol vo veci sám, a tak, že zníži výmeru uloženého trestu odňatia slobody a zmení spôsob jeho výkonu.

Na podklade odvolania obžalovaného krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil nasledovné.

Vina obžalovaného bola vyslovená na základe rozsudku (v tom čase) Okresného súdu Košice I. sp. zn. 5T/17/2022 zo dňa 25.7.2022 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8To/72/2023 zo dňa 16.1.2024, ktorým bol napadnutý rozsudok zrušený len vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a v tejto časti bola vec vrátená prvostupňovému súdu na nové rozhodnutie. Po vrátení veci mestský súd doplnil dokazovanie v rozsahu potrebnom pre náležité rozhodnutie a uložil obžalovanému trest, proti ktorému podal obžalovaný predmetné odvolanie.

Uložený trest odvolací súd preskúmal z pohľadu odvolacej argumentácie a dospel k záveru, že odvolanie je čiastočne dôvodné.

Pokiaľ ide o problematiku časovej pôsobnosti, odvolací súd sa prikláňa k odvolacej argumentácii obžalovaného a má za to, že principiálne nie je vylúčené použitie novšieho Trestného zákona, ktorý sa síce javí ako priaznivejší pre obžalovaného v tom, že umožňuje ukladať podmienený trest odňatia slobody až vo výmere 4 rokov, avšak vzhľadom na závažnosť skutku, ohrozenie životov a majetku ďalších osôb nijako nezainteresovaných na spore medzi obžalovaným a poškodenou, ako aj na ďalej pretrvávajúce rozpory v občianskom spolunažívaní medzi rodinou poškodenej a obžalovaným, má odvolací súd za to, že je potrebné klásť zvýšený dôraz na ochranu spoločnosti a dôslednejšie zabrániť obžalovanému v možnosti pokračovať v protispoločenských prejavoch voči poškodenej, z dôvodu čoho je nevyhnutné uložiť nepodmienečný trest odňatia slobody. Z pohľadu potreby ukladania nepodmienečného trestu, sa potom novší zákon nejaví byť pre páchatel'a priaznivejší, nakoľko trest, ktorý súd považuje v posudzovanom prípade za zákonný, primeraný a spravodlivý je možné uložiť rovnako tak aj podľa zákona účinného v čase spáchania skutku a preto považoval za prijateľnejšie a vhodnejšie ukladať trest podľa zákona účinného v čase spáchania skutku.

Dôvody, pre ktoré sa stotožnil s argumentáciou obhajoby a pre ktoré zrušil napadnutý výrok o treste s spôsobe jeho výkonu bolo, že mestský súd nie celkom dôsledne vyhodnotil a posúdil, že v posudzovanom prípade išlo len o vývojové štádium prípravy zločinu a tiež aj pomery obžalovaného spočívajúce v jeho zdravotnom stave, v dôsledku čoho bolo porušené ustanovenie Trestného zákona, a v dôsledku uvedeného bol ukladaný aj neprimerane prísny trest. Na základe uvedeného krajský súd v zmysle § 321 ods. 1 písm. d) a e), ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý výrok o treste a spôsobe jeho výkonu.

Keďže mestský súd v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie nevyhnutné pre uloženie trestu, nebolo potrebné vec vracať na nové rozhodnutie, ale bolo možné vo veci rozhodnúť odvolacím súdom.

Pri ukladaní trestu vychádzal súd z toho, že bola uznaná vina za zločin všeobecného ohrozenia podľa § 284 ods. 1 písm. a) Tr. zák. v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Tr. zák.

Ustanovenie § 284 ods. 1 Tr. zák. zakotvuje trest odňatia slobody v sadzbe od štyroch až do desať rokov.

Podľa § 13 ods. 2 Tr. zák. príprava na zločin je trestná podľa trestnej sadzby ustanovenej za zločin, ku ktorému smerovala.

V odpise registra trestov na čl. 151 nemá obžalovaný žiadny záznam.

Z neurologickej lekárskej správy na č. I. 339 vyplýva, že obžalovaný trpí Parkinsonovým syndrómom s tremorom ľavej hornej končatiny, liečený medikamentózne. Zo správy Nemocnice pre obvinených a odsúdených v Trenčíne na č. I. 345 má súd za preukázané, že obžalovanému v súvislosti s jeho zdravotným stavom vedľa poskytnúť potrebnú lekársku starostlivosť.

Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadal najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Konanie obžalovaného, ktoré smerovalo k spáchaniu trestného činu všeobecného ohrozenia podľa § 284 ods. 1 Tr. zák., hodnotí súd ako závažné, ohrozujúce život, zdravie a majetok viacerých osôb, a preto aj veľmi zavrhnuteľné. Obžalovaný sa stíhaného konania dopustil úmyselne, pričom išlo len o objednanie spáchania skutku inou osobou. Teda išlo po právnej stránke len o prípravu k spáchaniu trestného činu. Súčasne si súd všimol pohnútku obžalovaného, ktorá je rovnako zavrhnuteľná, keďže takýmto násilným spôsobom sa snažil dosiahnuť vyriešenie majetkového sporu s poškodenou vo svoj prospech, čo je v právnom štáte neprípustné.

V zmysle § 34 ods. 5 písm. c) Tr. zák. pri príprave na zločin súd prihliada aj na to, do akej miery sa konanie páchatel'a priblížilo k dokonaniu trestného činu, ako aj na okolnosti a na dôvody, pre ktoré k dokonaniu trestného činu nedošlo. Obžalovaný vykonával konanie, ktoré malo spôsobilosť privodiť

dokonanie skutku, avšak k jeho nedokonaniu došlo bez spoluúčasti obžalovaného, len v dôsledku toho, že priamy páchatel sa sám rozhodol nespáchať skutok a urobil príslušné oznámenie polícii.

Zhodnotením vykonaného dokazovania má súd za preukázané, že doposiaľ obžalovaný nebol odsúdený za žiaden trestný čin, a preto mu priznal jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák., že viedol pred spáchaním trestného činu riadny život. Na druhej strane neboli zistené žiadne priťažujúce okolnosti. Na základe takto ustálených poľahčujúcich a priťažujúcich okolností súd konštatoval prevažujúci pomer poľahčujúcich okolností, v dôsledku čoho upravoval trestnú sadzbu v zmysle § 38 ods. 3 Tr. zák. tak, že znižoval hornú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu.

Vzhľadom na vzdialenosť posudzovanej prípravy od dokonania skutku, ako aj na skutočnú mieru konania obžalovaného, ktorý vystupoval len ako objednávateľ, dospel krajský súd k záveru, že je postačujúce ukladať trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby v zmysle § 39 ods. 2 písm. a) Tr. zák. za súčasného rešpektovania minimálnej výmery trestu uvedenej v § 39 odsek 3 písm. e) Tr. zák., ktorý stanovuje, že pri ukladaní trestu pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu súd nesmie uložiť trest odňatia slobody kratší ako šesť mesiacov, ak je v osobitnej časti tohto zákona dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody menej ako päť rokov.

Znížením ukladanej výmery trestu pod dolnú hranicu zohľadnil súd ako vek, tak aj aktuálny zdravotný stav obžalovaného, ktorý sice trpí vážnym neurologickým ochorením, avšak uvedený stav, nie je taký, aby bol nezlučiteľný s výkonom trestu odňatia slobody a obžalovanému je možné poskytnúť potrebnú zdravotnú starostlivosť aj v nemocnici pre odsúdených.

Aj keď v osobe obžalovaného ide o prvopáchatela, trestný čin, zo spáchania ktorého bol uznaný za vinného, je skutočne veľmi závažný, obžalovaný chcel vystaviť do nebezpečenstva životy, zdravie a majetok viacerých osôb a na takéto konania je nutné reagovať aj z pohľadu generálnej prevencie, na odradenie iných osôb od páchania podobnej trestnej činnosti. Vybavovanie majetkových sporov takýmto spôsobom je absolútne netolerovateľné a zároveň je potrebné, aby všetci členovia spoločnosti pocítili, že štát rázne zakročí na ich ochranu pred takýmito formami správania. Závažnosť a odsúdeniahodnosť konania obžalovaného bol prvým dôvodom, pre ktorý sa súd rozhodol pre ukládanie nepodmienečného trestu. Druhým dôvodom bolo zistenie, že ani spáchanie tohto skutku a následne trestné stíhanie nevedlo k sebareflexii obžalovaného, k prehodnoteniu jeho správania k poškodenej a k rozumnému usporiadaniu majetkového sporu, ktorý bol motívom konania obžalovaného. Teda aj z pohľadu možnosti nápravy páchatela považoval súd za potrebné uložiť nepodmienečný trest odňatia slobody, čím zároveň poskytol ochranu spoločnosti a záujmom poškodenej, nakoľko je potrebné po istý čas izolovať obžalovaného od spoločnosti a vytvoriť mu podmienky na prevýchovu v ústavnom zariadení.

S poukazom na uvedené súd znížil obžalovanému trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby, nakoľko vzhľadom na vývojové štádium považoval uloženie trestu na dolnej hranici trestnej sadzby za neprimerane prísne. Za primerané vyššie uvedeným okolnostiam považoval uloženie trestu vo výmere 3 rokov, pričom uvedenou výmerou sa zohľadní aj zdravotný stav a vek obžalovaného. Súd takto uložený trest vo výmere 3 rokov zároveň považuje nielen za nevyhnutý, ale aj za potrebný na dosiahnutie účelu trestu, ktorým je v tomto prípade najmä ochrániť spoločnosť a viesť obžalovaného k tomu, aby v budúcnosti viedol riadny život a výchovne vplývať aj na ostatných členov spoločnosti.

Súd obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia za splnenia podmienok podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona, pretože obžalovaný v posledných desiatich rokoch, resp. vôbec pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý by mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Súd vyslovuje názor, že ukladaný trest je primeraný a nevyhnutný na dosiahnutie svojho účelu a do budúcnosti zabráni akejkoľvek recidíve zo strany obžalovaného. Súčasne súd upozorňuje, že Trestný poriadok pozná inštitúty, ktorými možno reagovať na prípadné zhoršenie zdravotného stavu obžalovaného vo výkone trestu odňatia slobody, napr. upustením od výkonu trestu alebo prerušením výkonu trestu.

To boli dôvody, pre ktoré sa rozhodol odvolací súd tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku, pričom toto rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.